

Kongeriket Noregs Grunnlov

1814-2014

Kongeriket Noregs Grunnlov gjøven i riksforsamlinga på Eidsvoll den 17. mai 1814, slik ho lyder etter seinare endringar, seinast grunnlovvedtak av 27. mai 2014.

A. OM STATSFORMA

§ 1. Kongeriket Noreg er eit fritt, sjølvstende, udeleleg og uavhengeleg rike. Regjeringsforma er avgrensa og arvelog monarkisk.

§ 2. Verdigrunnlaget skal framleis vere den kristne og humanistiske arven vår. Denne grunnlova skal tryggje demokratiet, rettsstaten og menneske-rettane.

B. OM DEN UTVÅNDE MAKTA, OM KONGEN OG DEN KONGELEGE FAMILIEN OG OM RELIGIEN

§ 3. Den utvånande makta er hos kongen, eller hos dronninga dersom ho får fått krona etter reglane i § 6, § 7 eller § 48 i denne grunnlova. Når den utvånande makta såleis er hos dronninga, har ho alle retter og plikter som kongen har etter denne grunnlova og lovene i landet.

§ 4. Kongen skal alltid vedkjene seg den evangelisk-lutheriske religionen.
§ 5. Kongens person er heilag, han kan ikkje lastast eller skuldast for noko. Ansvaret ligg på rådet hans.

§ 6. Arvefølga er lineal. Berre barn av ei dronning eller ein konge, eller av nokon som sjlv har arverett, kan arve, og barnet må vere født i lovleg ekteskap. Den nærare linja går føre den fjernare og den eldre i linja føre den yngre.

– Den utfdde har og arverett, og tek sin plass i arvfølga så snart ho eller han kjem til verda.

Arverett har likevel berre dei som ættar frå foreldra til den sist regjerande dronninga eller kongen.

Når ei prinsesse eller ein prins med arverett til Noregs krone blir fødd, skal namnet og fødselsdipunktet gjerast kjent for Stortinget og først inn i protokollen der.

For dei som er fødde frå 1971, gjeld likevel § 6 slik han vart vedteken den 18. november 1905. For dei som er fødde frå 1990, gjeld likevel at mann går føre kvinne.

§ 7. Finst dei ingen prinsesser eller prinsar med arverett, kan kongen gjere framlegg om etterfølgar for Stortinget, som kan avgjere valet dersom framlegget frå kongen ikkje blir stadd.

§ 8. Myndig alder for kongen blir fastsett i lov. Så snart kongen har nådd den lovfeste alderen, lyser han seg myndig.

§ 9. Så snart kongen, som myndig, tek til med regjeringa, gjer han denne eiden for Stortinget: «Eg lovar og svær at vi vil regjere Kongeriket Noreg i samsvar med konstitusjonen og lovene, så sant hjelpe meg Gud den allmechtige og allvitande!»

– Er det ikkje samla noko storting på den tida, blir eiden gjeven skriftleg til Stortinget, og kongen tek han høgdedip opp att på fyrste storting.

§ 10. (Oppheva 1908.)

§ 11. Kongen skal bu i riket og kan ikkje utan samtykke frå Stortinget vere utanfor riket meir enn seks månader om gongen utan at han personleg nisser retten til krona.
– Kongen må ikkje ta imot ei anna krone eller regjering utan samtykke frå Stortinget, og til det rekst tre medlemmer av røystene.

§ 12. Kongen vel sjelv eit råd av røysteføre norske borgarar. I dette rådet skal det vere ein statsminister og minst sju andre medlemmer.

Kongen fordelar gjeremåla mellom medlemmene av statsrådet slik han meiner det er tenleg. Til å setje i statsrådet ved sida av dei faste medlemmene kan kongen i særlege hove kalle inn andre norske borgarar, men ingen medlemmer av Stortinget.

– Ektefolk, foreldre og born eller to sysken må ikkje ha sete i statsrådet samundnes.

§ 13. For den tida kongen reiser i riket, kan han overlate styringa av riket til statsrådet. Dette skal føre regjeringa i kongens namn og på hans vegner. Det skal lbyrtyleg følgje så vel føresegnerne i denne grunnlova som dei særskilde instruksane som kongen gjev i samsvar med dei.

Sakene blir avgjorde med røysting. Står røystene likt, har statsministeren eller, om han er borte, den fyrste av statsrådsane som er til stades, to røyster.

– Statsrådet skal gje melding til kongen om dei sakene som blir avgjorde på denne måten.

§ 14. Kongen kan utnemne statssekretarar til å hjelpe medlemmene av statsrådet med gjeremåla deira utanfor statsrådet. Kvar statssekretar handlar på vegner av den medlemmen av statsrådet som ho eller han er knytt til, så langt denne medlemmen fastset.

§ 15. Kvar medlem av statsrådet har plikt til å leve uskadd og aktt etter at Stortinget har gjort vedtak om mistillit til denne statsråden aleine eller til helle statsrådet.

Kongen skal avskil etter ein slik skåning.

Når Stortinget har gjort vedtak om mistillit, kan statsrådet berre utføre dei gjeremåla som trengst for forsvarleg embetsutøving.

§ 16. Alle innbyggjarane i riket har fri religionutøving. Den norske kyrkja, ei evangelisk-luthersk kyrkje, står ved lag som den norske folkelyrkja og blir stadd som det av staten. Nærare føresegner om kyrkjevesen blir fastsette i lov. Alle trus- og livssynssamfunn skal bli stødde på lik linje.

§ 17. Kongen kan gje og oppheve provisoriske lover om handel, toll, næringsvesen og offentleg forvaltning og regulering. Dei må ikkje strit mot konstitusjonen eller dei lovene Stortinget har gjeve. Dei gjeld til neste storting.

§ 18. Kongen lét i regelen krevje inn dei skattane og avgiftene som Stortinget fastset.

§ 19. Kongen ser til at eiغدomane og regalia til staten blir nytta og forvalta slik Stortinget har fastsett, og på den måten som er nyttigast for samfunnet.

§ 20. Kongen har i statsrådet rett til å gje forbrytarar nåde etter at dei er faldne. Forbrytaren kan velje å ta imot kongens nåde eller ta i domme straffa.

I saker som Stortinget reiser for Riksretten, kan det ikkje avgjere annan nåde enn frikåt frå idemnd dædstraff, om ikkje Stortinget har gjeve samtykke til noko anna.

§ 21. Kongen vel og utnemner alle sivile og militære embetsmenn etter å ha høvrt statsrådet. Før innsetjinga skal dei svejre eller, om dei ved lov er fritakne frå å gjere eid, høgdedig love høvnd og truskap til konstitusjonen og kongen. Embetsmenn som ikkje er norske borgarar, kan i lov bli fritak frå denne plikta. Dei kongelege prinsessene og prinsane kan ikkje ha sivile embete.

§ 22. Statsministeren, dei andre medlemmene av statsrådet og statssekretarane kan, utan dom, få avskil av kongen etter at han har høvrt kva statsrådet meiner om det. Det same gjeld for dei embetsmennene som er tilsette ved statsrådskontora eller i utanrikstjenesta, sivilje overvørig-hetspersonar, sjefar for regiment og andre militære korps, kommandantar på festningar og høgstbefalnde på krigsskip. Om embetsmenn som såleis er avsette, skal få pensjon, blir avgjort av det neste stortinget. I mellomtida får dei to tredjedelar av løna dei hadde før.

– Andre embetsmenn kan berre suspenderas av kongen og skal då straks stemmast for domstole. Dei kan ikkje avsetast utan etter dom eller overflyttast mot sin vilje.

– Alle embetsmenn kan gjevast avskil utan dom når dei har nådd ei aldersgrense fastsett i lov. Det kan fastsetast i lov at visse embetsmenn, men ikkje dommarar, kan utnemnast på åremål.

§ 23. Kongen kan gje ordenar til kven han vil, til påskjning for framifrå fortene,te, som må kungierast offentleg. Kongen kan ikkje tildele annan rang og tittel enn dei eit embete fører med seg. Ordenen fritek ingen for dei plikter og bærer som er sams for statsborgarane, og gjev heller ikkje førerrett til statlege embete. Embetsmenn som får avskil i nåde, får ha den tittelen og rangen dei hadde i embetet. Dette gjeld ikkje medlemmene av statsrådet eller statssekretarane.

Ingen må heretter få arvelege særrettar, personlege eller blanda.

§ 24. Kongen vel og avset eiger sine skjån hoffstaten sin og hoffbetjentane sine.

§ 25. Kongen har høgste befaling av forsvarsmakta til riket. Denne makta må ikkje aukast eller minkast utan samtykke frå Stortinget. Ho må ikkje overlatast i framande makters teneste, og ingen krigsskål frå framande makter, så nær som troppar til hjelpe mot fensleg overfall, må dragast inn i riket utan samtykke frå Stortinget.

Landvernet og andre troppar som ikkje kan reknnast som linetroppar, må aldri brukast utanfor riksgrensene utan samtykke frå Stortinget.

26. Kongen har rett til å kalle saman troppar, byrje krig til forsvær av landet og slutte fred, inngå og seie opp folkerettslege avtaler og sende og ta imot sendemann.

– Traktatar om særleg viktige saker blir fyrst bindande når Stortinget har gjeve samtykke til det. Det same gjeld alle traktatar som etter konstitu-sjonen ikkje kan setjast i verk utan ei ny lov eller eit nytt stortingvedtak.

§ 27. Alle medlemmene av statsrådet skal møte i statsrådet når dei ikkje har lovleg forfall. Inga avgjerd må takast i statsrådet når ikkje over helvta av medlemmene er til stades.

§ 28. Tilrådingar om embetsutnemningar og andre viktige saker skal målbæras i statsrådet av den medlemmen som har det fagområdet dei høvyr til. Ho eller han skal ekspedere sakene i samsvar med avgjerdta i statsrådet. Det kan gjerast unntak frå behandling i statsråd for eigenlegte militære kommandosaker i den mon kongen fastset.

§ 29. Hindrar lovleg forfall ein statsråd i å møte og målbære saker som tilhøvyr heisar eller hans fagområde, skal sakene målbæras av ein annan statsråd, som kongen konstituerer til det.

Hindrar lovleg forfall så mange frå å møte at ikkje fleire enn helvta av det fastsette talet på medlemmer til ei stades, skal så mange andre per-sonar som naudsynt tilkommerast til å setje i statsrådet.

§ 30. I statsrådet blir det ført protokoll over alle saker som blir behandla der. Dei diplomatiske sakene som statsrådet vedtek å halde løynde, blir førte inn i ein særskild protokoll. Det same gjeld dei militære kommando-sakene som statsrådet vedtek å halde løynde.

– Kvar den som sit i statsrådet, har plikt til å seie si mening med frimod. Kongen har plikt til å høyre den, men kan ta avgjerd etter eige omdømme. – Meiner nokon medlem av statsrådet at avgjerdta til kongen strir mot statsforma eller lovene i landet, har ho eller han plikt til å ta kraftig til motmæle og skrive si mening i protokollen. Den som ikkje har protester såleis, blir rekna for å ha vore samd med kongen og er ansvarleg for det, slik som det sidan blir fastsett, og Stortinget kan setje vedkommande under tittale for Riksretten.

§ 31. Alle avgjerdar kongen ferdar ut, må kontraherast for å bli gyldige. I militære kommandosaker skal avgjerdene kontraherast av den som har måltore saka, men elles av statsministeren, og om statsministeren ikkje vart til stades i statsrådet, av den fyrste av dei medlemmene som var det.

§ 32. Dei avgjerdene regjeringa tek når kongen ikkje er til stades, blir utfer-der i kongens namn og underskrifte av statsrådet.

§ 33. (Oppheva 1908.)

§ 34. Kongen gjev føresegner om tittar for dei som har arverett til krona.

§ 35. Så snart tronarvingen har fylt 18 år, har ho eller han rett til å ta sete i statsrådet, men utan røyst eller ansvar.

§ 36. Ei prinsesse eller ein prins med arverett til Noregs krone må ikkje gifte seg utan løyve frå kongen. Ho eller han må heller ikkje ta imot ei anna krone eller regjering utan samtykke frå kongen og Stortinget. Samtykke frå Stortinget lov to medlemmer av statsrådet.

– Handlar ho eller han i strid med dette, misser vedkommande retten til Noregs trone for seg så vel som for etterkommarane sine.

§ 37. Dei kongelege prinsessene og prinsane skal for sine personar ikkje svare for andre enn kongen eller den han set til dommar over dei.

§ 38. (Oppheva 1905.)

§ 39. Om kongen døyr og tronfølgløren enno er umyndig, skal statsrådet straks kalle inn Stortinget.

§ 40. Til dess Stortinget kjem saman og innrettar regjeringa for den tida kongen er mindrerådig, skal statsrådet stå for styringa av riket, i samsvar med Grunnlova.

§ 41. Er kongen utanfor riket utan å vere i konge, eller han så sjuk at han ikkje kan ta seg av regjeringa, skal den næraste arvingen til trona stå for regjeringa som mellombls utøver av fellekt, men berre så framnt ho eller han har nådd myndig alder for kongen. I motsett fall er det statsrådet som står for styringa av riket.

§ 42. (Oppheva 1905.)

§ 43. Stortinget skal velje formyndarar til å stå for regjeringa for den umyn-dige kongen.

§ 44. Den prinsessa eller prinsen som står for regjeringa i dei tilfella som er nemnde i § 41, skal skriftleg gjere denne eiden for Stortinget: «Eg lovar og svær at eg skal stå for regjeringa i samsvar med konstitusjonen og lovene, så sant hjelpe meg Gud den allmechtige og allvitande!»

– Blir det ikkje halde storting på denne tida, skal eiden gjevast skriftleg i statsrådet og sidan sendast til neste storting.

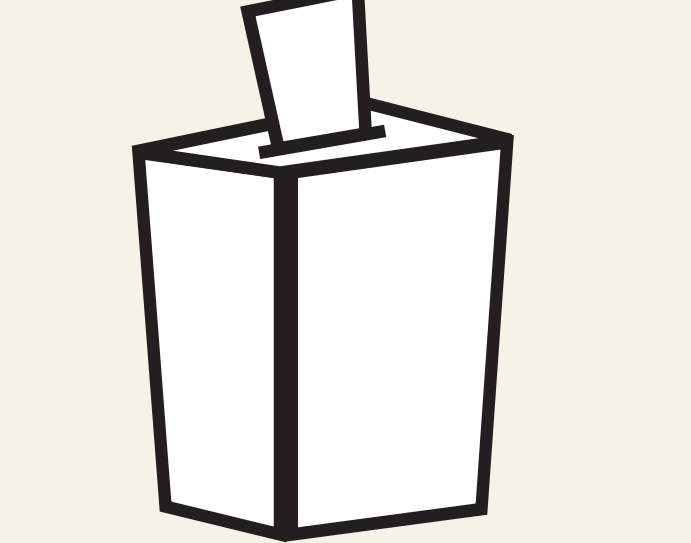
Den prinsessa eller prinsen som har gjort eiden, tek han ikkje opp att seinare.

§ 45. Dei som mellombls har stått for statsstyringa etter §§ 40, 41, 43 eller 48, skal så snart ho er over, gjere rekneskap for henne til kongen og Stortinget.

§ 46. Om ikkje statsrådet straks kallar saman Stortinget etter § 39, har Høgstereit så snart det er gått tre veke, ei vilkårslaus plikt til å syte for innkalling.

§ 47. Stortinget fastset korleis oppsedinga av den umyndige kongen skal styrast dersom begge foreldra er døde og ingen av dei har late etter seg eit skriftleg føresegn om det stades.

§ 48. Er kongsætta utdøyd og ingen tronfølglær kjå, skal Stortinget velje ny dronning eller konge. I mellomtida gjeld § 40 for den utvånande makta.

C. OM BORGARRETEN OG DEN LOVGJEVANDE MAKTA

§ 49. Folket utøver den lovgjevande makta gjennom Stortinget. Stortings-representantane blir valde gjennom frie og hemelegte val.

§ 50. Røystereitt ved stortingval har dei norske borgarane som har fylt 18 år eller fylt 18 år i det året valtinget blir halde.

I kva mon norske borgarar som på valdagen er busette utanlands, men elles stettar vilkåra ovanfor, skal ha røystereitt, blir fastsett i lov.

Reglar om røystereitt for elles røysteføre personar som på valdagen openbert lir av lovleg psykisk svekking eller nedsett medvit, kan fastset-jast i lov.

§ 51. Reglar om manntalsføringa og om innføringa av dei røysteføre i manntalet blir fastsette i lov.

§ 52. (Oppheva 1954.)

§ 53. Røystereitten misser den som

- blir dømd for strafflegge handlingar, i samsvar med føresegner om dette i lov,
- går i teneste for ei framand makt utan samtykke frå regjeringa.

§ 54. Valtinga blir haldne fjerdekvart år. Dei skal vere avslutta seinast i september.

§ 55. Valtinga skal styrast slik det blir fastsett i lov. Valstyret avgjir tvistar om røystereitt. Avgjerdar kan klågast inn for Stortinget.

§ 56. (Oppheva 1972.)

§ 57. Det skal veljast 169 stortingsrepresentantar. Riket er inndelt i 19 valdistrikt. 150 av stortingsrepresentantane skal veljast som distriktrepresentantar og 19 som utjamningsrepresentantar. Kwart valdistrikt skal ha 1 utjamningsmandat.

Talet på stortingsrepresentantar som skal veljast frå kvart valdistrikt, blir utrekna på grunnlag av innbyggjartallet og flatevidda i distriktet i høve til innbyggjartallet og flatevidda i helle riket. I denne utrekninga gjev kvar innbyggjar 1 poeng og kvar kvadratkilometer 1,8 poeng. Utrekninga skal gjerast kvart åttande år.

Nærare føresegner om korleis riket skal delast i valdistrikt, og korleis stortingsmandata skal delast mellom valdistrikta, blir fastsette i lov.

§ 58. Valtinga blir haldne særskilt for kvar kommune. På valtinga blir det røysta direkte på stortingsrepresentantar med vararepresentantar for helle vidrekkte.

§ 59. Valet av distriktrepresentantar er eit høvstalsval, og mandata blir delte mellom partia etter reglane nedanfor.

Røystetallet for kvart parti i kvart valdistrikt skal delast med 1,4; 3; 5,7 og så ertetter. Det fyrste mandatet går til det partiet som får den største kvotenten, det neste mandatet går til det partiet som får den neste største kvotenten, og så bortetter til alle mandata er utdelt.

Listesambånd er ulovleg. Med sikte på best mogleg samsvar mellom røystetal og representasjon blir utjamningsmandata delte mellom dei partia som er med i utjamninga, på grunnlag av høvet mellom røystetala deira i helle riket. Kor mange stortingsmandat kvart parti skal ha ialt, finn ein ved å nytte reglane for tildeling av distriktmandata fte fleire mandat enn det skulle hatt etter fram-gangsmåten ovanfor, skal utjamningsmandata delast berre mellom dei andre partia, såleis at ein ser bort frå det røystetale og dei distriktman-data som det fyrstnemnde partiet har fått.

– Ingen parti kan få utjamningsmandat utan å ha fått minst 4 prosent av det samla røystetallet for helle riket.

Nærare føresegner om korleis utjamningsmandata til partia skal delast mellom valdistrikta, blir fastsette i lov.

§ 60. Om og korleis dei røysteføre kan røyste utan å møte personleg på valtinga, blir fastsett i lov.

§ 61. Ingen kan veljast til representant utan å ha røystereitt.

§ 62. Tenestemann som er tilsette ved statsrådskontora, bortsett frå statssekretarar og politiske rådgjevarar, kan ikkje veljast til representantar. Det same gjeld medlemmene av Høgstereitt og tenestemann som er tilsette i utanrikstjenesta.

Medlemmer av statsrådet kan ikkje møte på Stortinget som represen-tantar så lenge dei har sete i statsrådet. Heller ikkje statssekretarane kan møte som representantar så lenge dei er i embetet, og dei politiske rådgjevarane ved statsrådskontora kan ikkje møte på Stortinget så lenge dei har stillingane sine.

§ 63. Den som blir vald til representant, har plikt til å ta imot valet, om vedkommande ikkje

a) er vald utanfor det valdistriktet der ho eller han har røystereitt, b) har mått som eit politisk parti og vald på ei valliste som ikkje går ut frå å bli dettet partiet, c) er medlem av eit politisk parti og vald på ei valliste som ikkje går ut frå å bli dettet partiet, d) er medlem av eit politisk parti og vald på ei valliste som ikkje går ut frå å bli dettet partiet. Frist og framgangs måte for å gjere retten til å nekte val gjeldande blir fastsett i lov.

Like eins skal det fastsetjast i lov når og korleis ein som er vald til rep-rezentant til to eller helle valdistrikt, skal gje fråsegn om kva val ho eller han vil ta imot.

§ 64. Dei valde representantane får tildelt fullmakter. Stortinget avgjer om fullmaktene er lovlege.

§ 65. Alle representantar og innkalla vararepresentantar får frå statskassa lovfastsett godtgjerse for kostnader til reiser til og frå Stortinget og frå Stortinget til heimen og attende under feriar på minst 14 dagar.

– Dessutan får dei lovfastsett godtgjerse for deltaking på Stortinget.

§ 66. På reisa til og frå Stortinget og medan dei er der, er representantane friskefrå på gjering, om dei ikkje blir gripte i offentlege brotsverk. For meningsne ytra for samlingane til Stortinget kan dei ikkje dragast til ansvar utanfor desse forsamlingane. Alle har plikt til å rette seg etter den ordenen som er vedteken av Stortinget.

§ 67. Representantane som er valde på den ovannemnde måten, utgjer Kongeriket Noregs storting.

§ 68. Stortinget kjem i regelen saman i hovudstaden den fyrste kvardagen i oktober kvart år, om ikkje kongen på ei særskilde vegnemning, så som Fensdleg åtak eller smittsam sjukdom, vel ein annan by i riket. Ei slik avgjerd må gjerast kjend i tide.

§ 69. Når Stortinget ikkje er samla, kan kongen kalle det saman dersom han meiner det trengst.

§ 70. (Oppheva 1990.)

§ 71. Dei valde representantane er medlemmer av Stortinget i fire år på rad.

§ 72. (Oppheva 1990.)

§ 73. Stortinget utnemner ein president, fem visepresidentar og to sekretarar. Storting kan berre haldast dersom minst helvta av medlemmene er til stades. Grunnlovsframlegg kan berre behandlast der-som minst to tredjedelar av medlemmene er til stades.

§ 74. Så snart Stortinget har konstituert seg, opnar kongen eller den han set til det, forhandlingane med ei tale om tilstanden i riket og dei emna han særleg vil gjeve Stortinget merkam på. Inga drøfting må skje med kongen til forhandlingane som trengst.

Når forhandlingane i Stortinget er opna, har statsministeren og stats-rådet rett til å møte i Stortinget og til liks med medlemmene der ta del i forhandlingane når dei blir haldne for opne dører, men utan å røyste. I saker som blir behandla for stengde dører, gjeld dette berre når Stortinget gjev løyve til det.

§ 75. Det høvyr Stortinget til

- å gje og oppheve lover; å fastsetje skattar, avgifter, toll og andre offentlege bærer, som likevel ikkje gjeld etter 31. desember året etter om dei ikkje blir uttrykkeleg fornya av eit nytt storting,
- å ta opp lån på rikets kreditt,
- å føre oppynn med pengestellet i riket,
- å løyve dei pengesummane som trengst til statsutgifter,
- å fastsetje kor mykje kongen skal få utbetalt til hoffstaten sin kvart år, og å fastsetje apanasjen til den kongelege familien, som ikkje kan vere i faste eiغدommar,
- å få seg færlag protokollane frå statsrådet og alle offentlege meldingar og papir,
- å få melding om dei folkerettslege avtalene som kongen har gjort med framande makter for staten,
- å kunne gje kven som helst påbod om å møte for seg i stats saker, så nær som kongen og den kongelege familien; likevel kan dei kongelege prinsessene og prinsane kallast inn dersom dei har embete,
- å revidere lister over mellombls løner og pensjonar og gjere dei endringane som Stortinget meiner trengst,
- å utnemne fem revisorar som skal sjå gjennom statsrekneskapane kvart år og kunnigere utdrag av dei på prent; revisorane skal difor få rekneskapane innan seks månader etter utgangen av det året som rekneskapane gjev løvning for; og gje føresegner om ordninga av desisjonsmakta overfor rekneskapstenestemnene til staten,
- å utnemne ein som ikkje er medlem av Stortinget, som etter nærare føresegner fastsette i lov skal føre kontroll med den offentlege forvaltninga og alle som er i offentlig teneste, for å hindre at det blir gjort urett med den einskilde borgaren,
- å gje innførsel.

§ 76. Alle lovframlegg skal fyrst gjerast på Stortinget, anten av ein stortings-representant eller av regjeringa ved ein statsråd.

Etter at framlegget er vedteke der, skal Stortinget ta det opp til ny vurdering og anten godta eller forkaste det. Blir det forkasta, skal framleg-get med merknader frå Stortinget takast opp til vurdering endå ein gong av Stortinget, som anten legg framlegget bort eller vedte det med dei nemnde merknaderne.

Mellom kvar slik behandling må det gå minst tre dagar.

§ 77. Når Stortinget har gjort same lovdettaket to gonger på rad, går det til kongen med oppmoding om saksjøn.

§ 78. Godtek kongen lovdettaket, skriv han under, og dermed blir det til lov.
– Godtek han det ikkje, sender han det attende til Stortinget med dei ord at han for tida ikkje meiner det er tenleg å saksjønere det. I så fall kan ikkje det stortinget som då er samla, leggje dette vedtaket fram for kongen att.

§ 79. Når to storting med eitt val og minst to storting imellom har gjort same lovdettaket undra utan at Stortinget i mellomtida har gjort av-kiånnde endeleg lovdettak, og det då blir lagt fram for kongen med dei ord at Hans Mågestet ikkje vil nekte å saksjønere eit lovdettak som

Stortinget etter ei grundig vurdering held for gagnleg, så blir det til lov endå om kongen ikkje saksjønere det før Stortinget skilt.

§ 80. Stortinget blir verande samla så lenge det sjlv meiner det trengst, og avslutar forhandlingane når gjeremåla er fullførte.

I samsvar med reglar i Stortingets førretningsorden kan forhandlingane takast opp att, men dei blir avslutta seinast siste kvardagen i september.
– Innan den tid kunnigjer kongen for Stortinget avgjerdta si om dei lovdet-taka som ikkje alt er avgjorde (jf. §§ 77-79), anten med å stadfeste eller forkaste dei. Det kan ikkje uttrykkeleg godtjønner, blir rekna som forkasta av han.

§ 81. Alle lover (så nær som dei etter § 79) blir utferda i namnet til kongen, under Noregs rikssegel og med desse ordar: «Vi N.N. gjer kunnig at Os er førelagt vedtak for Stortinget dagset som lyder slik: (her kjem vedtaket). Vi godtjønner og stadfester dette vedtaket som lov, under Vår hand og riksseglet.»

§ 82. Regjeringa skal gje Stortinget alle dei opplysningane som trengst for behandling av dei sakene ho legg fram. Ingen medlemmer av statsrådet må leggje fram urette eller villande opplysningar for Stortinget eller eit stortingsorgan.

§ 83. Stortinget kan hente inn utgreiing frå Høgstereitt om juridiske emne.

§ 84. Stortinget blir haldt for opne dører, og forhandlingane blir kunnig-gjorde på prent, så nær som i dei tilfella noko anna blir vedteke med røysteflerialt.

§ 85. Den som lyder eit påbod som har som føremål å skiple friidommen og tryggelen til Stortinget, gjev seg skuldig i sikk mot fedrelandet.

D. OM DEN DØMMANDE MAKTA